

Leke č. 1 U MÁMY NEMŮŽU zůstat mapořád

Už nějakou dobu jsem věděl, že všechno nebude jako na začátku. Nejdřív z našeho pelíšku zmizela Bílá tlapka. Hned za ní se ztratili Ouško a Ďapka. Pak odešel i Fousek a zbyl jsem jen já. Přesto jsem doufal, že zůstanu aspoň s mámou. Vyrostu vedle ní, zesílím, a ona mi bude dál čistit ouška, kdykoliv si je zašpiním. Skoro jsem se tou představou nechal ukonejšit, jenže nakonec došlo i na mě. Ruce, které jsem znal jako věci, s nimiž se dá dobře hrát, se se mnou tentokrát nepomazlily. Zdvihly mě od mámy, a než jsem na ni stačil třeba jen kývnout, položily mě do jakési papírové krabice. Letmo jsem zachytil mámin smutný pohled. Žalem jsem zamňoukal.

„Neboj,“ utěšoval mě hlas, který jsem znal už od malička. Známa ruka mě podrbala mezi ušima. Snažil jsem se aspoň trochu uklidnit, ale nešlo to. Pod tlapkami jsem vnímal jen papírové dno a vytušil jsem, že pod ním už nic není. Jen prázdno. Když mě ale v čumáčku polechtala známá vůně člověčiny, zůstal jsem jakžtakž klidný. Náhle jsem ucítil, že krabici položili. Zvědavě jsem vykoukl, ale nic jsem neviděl.

Vtom vrrr, strašný hukot! Schoulil jsem se na dno krabice a neodvážil jsem se vystrčit ani fousek.

Asi jsem pak na chvílku usnul, protože když jsem se probudil, zase jsem cítil pod krabicí prázdno. Houpalo se to se mnou sem a tam. Potom houpání naráz přestalo.

„Tak tady ho máš!“ ozval se známý hlas. „Je odčervený, zdravý. Užij si s ním spoustu radosti.“

„Děkuju!“ odpověděl jiný hlas. „Sestra bude nadšená, hned jí jdu zavolat.“

Vykoukl jsem z krabice, ale povědomou tvář už jsem nezahlédl. Místo ní jsem zíral do úplně cizích očí.

„Ty jsi ale fešák!“ uslyšel jsem. Neznámé ruce mě chytily a opatrně mě zdvihly.

„Takový krásný kožíšek, a ta kukadla!“ prohrabávaly se cizí prsty

mou srstí. Nebylo to vůbec špatné, ačkoliv jsem byl ještě trochu vystrašený.

„Až tě uvidí Táňa, zblázní se radostí,“ pokračoval hlas. „Pojď, hned jí zavoláme.“

Ruka mě chytila tak, že mi to bylo docela pohodlné. Doširoka jsem otevřel oči, abych postřehl i sebemenší náznak nebezpečí, ale zatím jsem nic podezřelého neviděl.

„Ahoj, Táni,“ ozvalo se. „Mám pro tebe překvapení.“ ...

„Přece kocoura, kterého jsi tolik chtěla. Až ho uvidíš, zblázníš se radostí! Je zrzavý, srst má trochu delší, jako by byl křížený se siamskou kočkou. A kdybys viděla ten ocas! Úplně rudý – jako oheň!“ ...

„Cože? To nemyslíš vážně!“ ...

„To jsi mi teda pořádně zavařila. Kam ho teď mám podle tebe dát? Uvědom si, že mám doma dva psy.“ ...

„Na týden? Tak dobře. Ale jen týden, ani o den víc. Tak čau.“

Lebce č. 2
NA PSY *pláší* *ruskání*
a DRAPY

Vůbec jsem netušil, o čem je řeč. Proto jsem ostražitě sledoval, co se bude dít dál.

Ruce mě vložily zpátky do krabice, zdvihly ji a zas to se mnou chvíli houpalo. Potom se znovu ozval ten strašlivý hukot. Všude kolem mě to vrčelo, a jednou dokonce i troubilo. V tu chvíli jsem se tak polekal, až se mi všechny chloupky na těle zježily. Ale nakonec to přestalo.

Věděl jsem, že už brzy bude po houpání, protože kočičí instinkt je neomylný. Ruce nadzvedly krabici, ještě jednou se to se mnou zhouplo, tentokrát vzhůru, znovu něco zahučelo a pak...

„Hafhafhaf! Haf! Haf! Hafhafhaf!“ bylo slyšet za dveřmi.

Vyskočil jsem do pozoru. Ne, psi néé, zaúpěl jsem v duchu. Štěkot však sílil. Pochopil jsem, že vychází zpoza dveří, ke kterým jsme se blížili.

„Haf! Hafhafhaf! Haf! Haf!“ znělo čím dál hlasitěji. Až mi to rvalo uši. Kočičko skákavá! Můj sluch se nemýlil. Jasně jsem rozeznal, že za dveřmi určitě není jen jedna psí ohava. Byl to úplný děs!

„Hafhafhaf! Hafhafhaf! Haf! Haf!“ ozvalo se už úplně blízko. Dveře se otevřely a štěkot zesílil na maximum.

„Nazdárek, příšery moje,“ zahalekal hlas a se mnou to málem seklo. Dostal jsem se k příšerám! Rovnou k psím obludám. A to mi nejsou ještě ani dva měsíce. Nemyslel jsem si, že můj život bude tak krátký.

„Neboj se, kamaráde,“ pohladila mě ruka, kterou jsem se už naučil znát. „Aspoň tady nebudeš sám. Oni ti neublíží.“

Samým strachem jsem si ani nevšiml, že štěkot ustal. Krabice se najednou ocitla na zemi. Seděl jsem v ní vzpřímený a napínal zrak, aby mi neušel ani ten nejmenší pohyb.

„Pomalů, pomalů,“ nařizoval hlas, ale tentokrát se nezdálo, že by se obracel na mě.

A pak jsem je uviděl! Řítili se ke mně, vyplazovali jazyky a... Určitě mě chtěli sežrat! Byli jen o trochu větší než já, ale i tak. Byli to psi!

Krev ve mně vzkypěla. Pravěká nenávisť psů a koček ze mě vytryskla raketovou rychlostí.

„Pchch!“ naježil jsem se.

Psi trochu trhli hlavami, ale doráželi dál.

